

Zafer Özcan

- şiirler -

Yayın Tarihi:

27.12.2020

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kültür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan şiirlerin tüm yayın hakları şairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. Şiirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, şairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kişinin isteği üzerine Antoloji.Com tarafından, şairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıştır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve şiir içerikleri ile ilgili anlaşmazlıklarda Antoloji.Com hiç bir şekilde sorumlu ve taraf değildir.

Zafer Özcan

Eserleri:

Acımı hafifletiyorum

Yitirdi insanlık keşiflerini
vaktidir geriye dönmenin
Bu vakitler, çağlar kapatıyorum kendimce
yeniden başlatıyorum tarih yazıcılığını çürümüş insan kemikleriyle
bir yılanın bilgeliğiyle dolaniyorum babilin asma bahçelerinde
elimde tarihin feneri
sınadığım:acıya katlanmanın eşiği,
aradığım: gömleğini değiştirebilmenin sırrı

daha mı az mutsuz olurum
sıyırsam varlığımdan, adına insanlık denileni
olgunlaşmamış meyve idim
erken düştüm dibime
bir fırtınadır kopuyor, söz ağacımın dibinde
Hacizlidir varlığım, rüzgarım, göğüm
yalvarsam köklerimi kemiren tarihe
desem, giyindiğim zaman gömleği kaç beden büyük üstüme
kaç

asıldım zamanın raylarına
bir intihardı düşlediğim
olgunlaşmamış meyve idim
erken düştüm dibime, dibimdeki masal dinleyicilerine
o vakit anladım
yitirmiş insanlık tüm keşiflerini
o vakit bildim
zamanın nehri kir taşıyacak bundan böyle
şehrin kenarlarına

Zafer Özcan

Aidiyet

çokça soruyorum:
kalbimin eline hançeri verip,beynimi darmadağın ettirene
öteki olduğunu bilmek, sayılacaksa suç
kimin hanesine yazılmalıdır?

çivisi çıkmış bir dünya üzerine çeşitlemeden öteye gitmiyor bu sohbetler sözkonusu
olan insanlık olunca

olgunlaşmamış hiçbir beyne hiçbir anlam ifade etmese de
kaybedilmiş değerler kümesinin haritasını dövüyorum vücuduma

Zafer Özcan

Anılar

Tek söz kaldı harcanacak
onu da geçmişime bahşediyorum
meğer
Anılarmış
insanı yaşlandıran

Zafer Özcan

Ar Tık

yolunu şaşırmiş kaplumbağa misali
gittiğin her yere sırtlayacağın bir lanettir
acının labirenti

hem haz
hem nefret
zaman kadehinde iki zıt duygu
yudumladığında boğazına takılan

ne doğduğuna minnet edersin
ne öleceğin yüreklendirir

ben ki divane şair
kaybolduğum dehlizden sesleniyorum
haleflerime düşen:
artık-ları toplamak

Zafer Özcan

Aşk insanı yalnızlaştırır

bakma boşuna zahirine:
o sen misin ki?
ihtimal bilfiil na-mesut geçmiş
tanıyamazsın

bil..
aşk insanı her daim yalnızlaştırır
bir iken daha azısın
zamanın ağaran ipinde sana düşen
cambazlıktır
iyi bil

Zafer Özcan

Aşk Kuyusu

Aşk, yerçekiminin etkisini yitirmesidir

Bu yüzden bittiğinde
amansız çakılırsınız toprağa
şaşırsınız
gökkubbenin size bu kadar yakın olduğuna

Ah işte bu zamanlar
toprağı meze edip kendime
çekip kafayı düşmek istiyorum geçmişime, bir daha ayılmamak

Ayılmak,
ölümüdür erkeğin
düştüğü aşk çukurunda

Zafer Özcan

Ateş

Bazı hikayeleri kağıda aktarmak zor. Hiçbir vakit tatmin olmazsın. Beyninde devinip durur, hırpalır seni. Bir nevi işkence hali. Kağıda aktarsan bir türdür, aktarmasan başka tür. Bu iki dünya arasında sıkıştığın araf senin devinim döngün olur.

Ateş düştüğü yeri yakar
acısı da,
kokusu da
düştüğü yerde biter

evvel zaman hikayeleri rivayet eder ki
ne vakit bir araya gelirse
Sorgusuz sualsiz açılır acının sofrası
paylaşılan her lokma bir dem azaltır vicdan kamburumuzu
değil mi ki biz, paylaşarak büyüdük

şimdiki zaman hikayeleri ise tam tersini buyurur:
paylaşılmanın tek büyüklük:
acı diye tabir edilen
zamansız
mekansız
boşlukvari
o meşum...

önümde
serilmiş duruyor
ömrümün ateşten atlası
üzerinde acının nehirleri
ortasında bir soru
dönüp boşluğa takılan:
bir insan
koca yerküreyi
omuzlarının üzerinde taşımaya nasıl cüret edebilir?

halen
kendimi
dünyaya
acıdan örülmüş bir ek olarak hayal ediyorum:

Burkamı kimse kaldırmasın!
ateş yalnızca düştüğü yeri yaksın

Zafer Özcan

Baba

Bir çocuğun anılarına mih çakmak nedir, bilir misin?
Anlatır durur seni
Bir ömür, gündüz gece
Kahraman olmanın en kolay yoludur, bir çocuğunun anılarına misafir olabilmek

" Her gece
babam
bize masal anlatırdı "

Kimi zaman patlayan bir volkan lavlarının arasından fıskırırdı gecenin karanlığını
aydınlatırcasına heyecandan titrerken yorganın altında biz

Kimi zaman usulca esen bir rüzgar olup kulağımıza uğuldardı
Zamansızca korkuturken bizi
ürperirdi vücudumuzun her yeri
fal taşı gibi açılırken gözlerimiz

Kimi zaman bir ormanın orta yerinde yapayalnız terkederken bizi
bir baykuş ötüşüne asılıp kalırdı tüm merakımız

Ayışığının karanlığında tüm göğü kaplarken "Baba" çığığımız
Usulca tebessüm ederek uykuya yatırırdı ruhumuzu

Tek hatırladığımız
Onun
Pelerinsiz de uçabilen
bir kahraman olduğudur.

Zafer Özcan

Bedevi

Ellerim, bedevi ellerim
hangi toprağı avuğlasa solduran bedevi ellerim
gördüğünde
kendini mutlu hissedeceğın dikilmiş fidanın var mı?
Gözlerim, ah gözlerim
kör olsa da kurtulsam dediğim,
bahtsızlıksa söz konusu olan
yüreğime bunu en çok tattıran
gözlerim ah gözlerim
hangi yürek dayanır kendisinin son tiradına

Zafer Özcan

Beşiktaş İskelesi

rüzgarın dibime savurduğu iskele
yaklaş da fısıldayayım
taşımaktan yorgun düştüğüm sırrı:

sular çekilmesin diye atlamıyorum sana,
hem de suya hasretken
sığınmanın, gideceğin yerin varsa anlamlı olduğunu öğrendiğimde
düşmedim sana
düşemedim

sen ey
hayatın tespihine özenle yerleştirilmiş boncuk tanesi
çekilmeyi bekleme

Zafer Özcan

Bi boka yarasa su fizik

(küçükken fizikçi olmayı isterdim)

otobüs camında suretin
karşıda gece
üç yıldız kayboluyor
birazdan ay...
ve de sen
derken it gibi titreyeceğim
orospulara nalet yağdırarak
e tabii ki hicbiri yanımda olmayacak bu sogukta
kahveyse çok uzak düşecek
ebeni nihat Nihat, ödemedin borcunu
izmarit aramaya başlasam yeridir
sogukta azdı
anasini satayım bi boka yarasa su fizik
bıktım ellerimi ogusturmaktan

Zafer Özcan

Bir ağıt da siz yakın

kavrulmuş antep fıstığı
yudumlanmış bira
eskimiş masa
sigaramda son dumanım
demek ki ayrılık yakın
demek ki ruhum ayrılığa yakın

hüzünlü kül tablosu
suskun masa
sahipsiz nefes
demek ki ayrılık tamam

Zafer Özcan

Bir de bu açıdan sıkılın:Sıkıntı hali üzerine: bir tür boşunalık

kafadan bir teori:

kendinden sikilmesi insanın
tekrar tekrar
donmesi midir hayata
yeniden, taa en başından
(dogum- tez)

aşması kişinin kendini
tutkusu mudur kuresellige
(serbest dolasım - antitez)

kapanın ininize
kapayıp tüm girişleri
adına insan denilen varliga
(kuresellesme ayı reankarnasyonudur - sentez)

ey bosunalık
cezbetme insanlığı

(
öğrenmez olur muyum mekânlardaki ihtirası (kapital)
kadehler-deki vurdum duymazlığı (yatırım)
)

Zafer Özcan

Bir İple Tavana Astım Kendimi

bir ip buldum
astım tavana kendimi
söylenip durdum böylece, zamanlar boyu
hayal ipim, kopma sakın
hayal ipim, kopma sakın
ip
koptu
boşluğa
takıldım
o gün bugündür
salınıyorum
boşlukta

Zafer Özcan

Biraz da dur...Hayat öylece aksın

Koşuşturmaca
zamanın göreceliliğindedir
biraz da dur
hayat, öylece aksın
doğası gereği akışkan bir merettir zaten

Zafer Özcan

Biriktirebildiğim Tek Geçmiş

her şeye rağmen insanın biriktirebildiği bir şeyleri vardır
en çok da çocukluğunda
kemale erince mi çıkartır sandığından onları
yoksa ben mi ümit ediyorum öyle olmasını

yakarıyorum yankılanan sesimle zamanın avlusunda:
geçmiş düzlemim...geç-miş düzlemim...
kaldırıyorum örtünü
eğreti duruyor üstüme

nasıl ısıtılmalı hal böyleyken üşüyen yüreğimi

Zafer Özcan

Bitmeyen Nükleer Santralcilik Yalani

eskiden
her havalanışında kuslar
bir hikaye uydururduk artlarından
ne de costururdu yuregimizi
gokyuzunun pamuk sekerleri
malzeme cikmistir çünkü biz afacan kaçamaklara

bir zamanların tatli hikayeli gencleri
simdinin katlanılmaz oyküleriyle basbasa
kime anlatsam duvara çarpıyor yüreğim
kötüsü
pamuk sekerlerimizde yok
sıkıldığımızda bozdurup bozdurup tüketecek

Zafer Özcan

Bitmiş bir çağ kadar uzağım kendime

bitmiş bir çağ kadar uzağım kendime
dolanıp durmam sual eyleyeyim ki niye

Başım bulanıyor
kussam yeridir düşüncelerimi

kapa gözlerini hayalini kurduğun derin dünyalara
o dünyalardan akan kelimerim patlatıyor
beynimin kılcal damarlarını

kussam yeridir ya
zorlasam çıkar mı, içimde devinen cin
neresidir kaskatı kesildiğim bu garip in

Zafer Özcan

Bitmiş bir ilişkinin ardından

- slm
- ne haber
- teşekkürler, sen nasılsın
- iyiyim
- okulda mısın?
- hayır,taksim
- yanında olmayı isterdim
- ben de. sen ne yapıyorsun
- hiiç. ayrılmayı düşündüğüm bir işte çalışmanın acısını çekmek harici koca bir HIIİİÇ
- aynen. ben de öğrenci olmaya çalışıyorum
- yalnız mısın?
- evet. onunla konuştuk dün. böyle olmaz dedim. artık bişey kalmadı içimde dedim. o da küfretti. sonra tehdit etti. ya istanbuldan gidersen ya da dayak yersin.
- dayak yemenin tadını merak ettiğini söyledin mi?
- yo ben biliyorum zaten
- beni istanbula bağlayan şeyin senden daha fazlası olduğunu bilmek canını mı acıtıyor dedin mi? her şeye rağmen seni seviyorum dedin mi?
- ya aslında durum biraz farklı. o benim burda bulu....
- nereye gidersem gideyim senden bir parçayı da lanet misali yanımda götüreceği mi biliyor musun dedin mi?
- oğlum iyi misin sen
- ne hissettiğini merak ediyorum
- benim mi
- evet
- rahatlamış. ama daha uzun bi süre beni rahat bırakmaz
- ona geri dönmeyeceğinden emin misin? yeterince güçlendiğinden emin misin? oynadığın şey bir oyunsa kimin galip geleceğinden emin misin?
- çok mu sıkılıyorsun
- Tersine, garip bir zevk alıyorum, hayattan eski bir öcü alır gibi. merakımdan soruyorum, içinde taşıdığın şeyin parçalanmış bir yürek olduğunu düşündün mü hiç?
- Konuştuğum sen misin
- şüpheli mi var?
- kesinlikle parçalanmış bi şüphe değil
- eğer yüreğinin kapıları yeterince sağlam ise içeriye birilerinin dalabileceği korkusunu taşıma, bundan sonra onu sevme ama ondan geriye kalan hiçbir şeyi de terketme. Terketme gaflatında bulunursan terkettiğimin herşey günü geldiğinde mezardan çıkan ruhlar gibi boğazına sarılacaktır. Sakın unutma. Kendinden kaçabilirsin ama sana ait olmayanlardan asla.insan belleğini rahatsız eden anılar kadar korkuncu yoktur
- anlamıyorum
- ben de seni
- daha basit anlatabilir misin
- neyi, onu sevip sevmediğinin yalan mı gerçek mi olduğunu ne kadar merak ettiğimi mi?
- senin allahını kitabını dinini imanını...
- birbirine aşık iki delinin tükendiği noktayı sabırsızlıkla beklediğimi ve sonrasında anılar dehlizinde acılarını nasıl saracaklarını düşündüğümü mü anlamıyorsun?
- oglum anılar beni rahatsız etmiyor. ama sanırım onu ediyor
- rahatlamak ne demek öyleyse. ya da kurtulduğun şey ne?
- bir yük tü çünkü bazı seyler belirsizdi. onu sevip sevmediğimi dahi bilmiyordum.şimdi bundan eminim. sevmiyorum
- nasıl emin olabildin? sınır çizgin neydi?
- sınır çizgisi mi.yapma. bu basit değil mi
- uzun zamandır eşliğinde olduğunu düşündüğüm şey

-nedir o

-basit olanı görememek tanrının üzerime kondurduğu öpücüktür belki? bana basit olanı anlat.uzun zamandır eşliğinde olduğunu düşündüğüm şey bunu anlatsana bir.

gelgitlerin olmadı mı hiç, aniden mi sevmediğini düşündün? ya da bittiğini anlaman için hiç mi zamana sığınmadın...o zaman dilimi senin sınır çizgin değil midir? onu anlat

-hersey birden oldu. Tuhaf. ama eminim işte. onu düşünürken içimde birsey kıpırdamıyor artık

-büyüyü bozan ne

-bilmiyorum. kendi kendime düşünürken sey derken mesala bir erkek kızların aptal olduğunu unutursa sorun yasar işte tam o anda o geldi aklıma. yaptıkları yapmadıkları. işte böyle oldu

- ya o ne düşünüyor? istanbulu neden sen terketmeliymişsin? veyahut dayağı yiyecek olan neden sen olmalıymuşsun?

- çünkü ders çalışmıyormuş çok kötüymüş ve bunların sebebi benmişim

- sen de çalışmıyor musun? senin sebebin ne?

- nerden biliyorsun çalışmadığımı

-sen söyledin. uçucu bir hafıza ile dolanmak tehlikelidir.

- ben de alışkanlık oldu. baska bir sebebi yok

-alışkanlığı başlatanı soruyorum? onun sebebi sen, öyleyse senin ki ne?

-deli misin oğlum sen. ben kendimi bildiim bileli ders çalışmam

-ne kadar da az şey biliyormuşsun senin hakkında?

-hadi lan. yeni mi öğrendin bunu yani

-evet

-ablama sor o biliyor. işte böyle beyefendi.

-hikayeni beğendim, cehennem ateşine gönüllü atlayan biri gibisin.sevmek için aramadığın nedeni sevmemek için de kullanan ve tüm bunların sonucunda boşluğa tek bir kelime bırakan biri: rahatlamak

-hoşuna gitmedi herhalde

-kışkandım.doğru kelime bu.

-neler yaşadığımı biliyorsun. boktan bir ilişkiydi. en azından son zamanlaar öyleydi

-neden rahatlamamanın bu kadar uzun sürdüğünü düşündün mü?

-evet. kıyaslamalar ve siz

- anlamadım?

-çevremdekilerle kıyaslıyordum ve sonra seyran başka diyordum ve siz

-biz derken?

-sen ablam ve hayatınız. sizi gördükçe evlenesim bile geliyor

-pusulanı manyetik alandan kurtarmak mıdır seni rahatlatan şey? peki baştan beri sağlam olmayan bir pusulayla yola çıktığını söyleseler yine de ruh halin aynı mı kalır?

-evet

-baştan başlamak, kaldığın yerden devam etmekten daha zor olduğu için mi?

-bastan baslamıyorum.yeni başlangıç yok.her sey aynı.eskisi gibi

-o zaman, seni rahatlatan şey konusunda dürüst değilsin. Şikayetçi olduğun şey manyetik alan değil, pusula hiç değil. öyleyse ne?

-içimdeki belirsizlik artık yok

Zafer Özcan

Bogmaliyim sezenleri

kayıp edilen geçmiş
büyük bir kazanım benim için
ne varsa geriye dönük hepsi unutulmalı
ve
bir çirpida
hayal ipligimde kurutulmalı
saygideger bir inanis geregi
nasilsa artta-kalanlar çöplüğünde
ne gerekiyorsa yapılacak onlar için

tabi bir de öncelikli hedef olmazsa olmaz koşul
dudaklarimi sesine degirmek mesela
bir çiglik oluyorsa sesin
söndürebilmeliyim bunu dilimle
sonrasında yada çağ atlayip gözlerine geçebilmeliyim
gözlerin görmemeli yarattığım düzeni
bilmemeli
anlamamali
duymamali
tükürüklere bogmaliyim onlari en içten yerimden gelen
sonra zafer çigligim
ey sahte tulumlu diye
bilinmedik bir dansla
zafer çigligim
çigliklar sagir etmeli kulaklari
sira onlarda çünkü
dislerimi
bu yüzden mi sona sakladim

kimse sezmemeli yarattığım düzeni
bogmaliyim sezenleri

Zafer Özcan

Boğulmak...çok kişilik bir eylemdir

Boğulmak kaç kişilik bir eylemdir
bir başına insan nasıl boğulabilir

'en az iki karakterli bir insan
boğulmanın başladığı an'

boğulmak
çok kişilik bir eylem-dir
çok başına bir insan
binlerce kez boğulabilir

Zafer Özcan

Büyüme

Kötü bir duygu cambazlığına yeltenip
"galiba ben hiçbir vakit büyüme başaramadım" diye
söyleniyorum kendime

galibadan da öte
insanı en çok yoran duygu,
iç dünyasını anlamlandırmaya çalışma çabasından başka ne olabilir ki

yağmurlu bir günde,
silecekleri çalışmayan bir aracın sürücü koltuğunda
yön tabelalarını fısıldıyorum
kapalı gözlerime

Zafer Özcan

Cehennem

hani cekilemezdi
cehennem
demek ki
askin cenneti
cekilebilirliği cehennemini

Zafer Özcan

Çağlar Niçin kapandı?

ikilem varlığı tartismali bir soylem
bir beden ki bir ruhu bile tasiyamazken

cesaretini korkusundan alan her insanoglu
düstüğü çukuru bir dilemma zanneder

bir çağdan diğetine atlarken
ikilemine kurban edildi doğu
ömür
boyu

Zafer Özcan

Çember

derdini en iyi anlatabilenler masasını kurup
her gece içiyorum

yarım bırakıyorum hayatın her tadını
olur da sen eşlik etmek istersin diye

ben bu hayatın çemberinde
seni kendime sek seçtim

bir sakinin yüreği daha fazlasını kaldırmaz

Zafer Özcan

Çocuk Olmak

çocuk olmak,
ölçü biriminin kaçmasıdır biraz
ve vicdan terazisinin doğrulanmasıdır hayat karşısında

sen
gülümserken gözlerime
çocukluğum oluyorsun
ve çocukluğum
akıyor zamanın dibine

Zafer Özcan

Denildiği gibi bazen kalmalar zor

bazen
kalmalar zordur

cokca rivayet edildiği gibi
hüzündür asırlara meydan okuyan
işte bu yüzden
gitme-sen diyorum

Zafer Özcan

Desilip geçilen vücut bendeki

ne denli uzak kalabilirse insanoglu kendine
tahayyül et
o kadar uzak
bir basına
dusmusum icime

zamanın o doğrusal boşluğunda
kavgalıyım hayal çöplüğümle

söyle ey zaman,
tanrısal varlığım benim!
nedir büyüleyen
beni senden yana
yarattığın uzaklık kavramı
sigmiyor hiçbir dünyama

desilip geçilen bir vücut bendeki
zipkini kimin salladığının ne önemi var?

Zafer Özcan

Dipsiz Kuyu

Diyelim ki,
tarihin en tarif edilemez mutluluğu
bir kuyunun içinde

her kim ki
bir yudum suyu avuğlayabilir
vakıf olur bu sırra

ne ki
hiç kimsenin kolları yeterli değildir erişebilmek için suya

işte
tarihin en kadim sorusu
burada girer devreye:
cesaretin var mı atlamaya o dipsiz karanlığa

Zafer Özcan

Dogurganligi tarihin arsinlamiyor zamani

hic kere hic neye tekabül ediyorsa
hep kere hep de ona zamanın acı tadında
sen ki
olanca heybetinle
dingin bir tren istasyonu
hangi yöne aktığından emin misin?

dogurganligi tarihin
arsinlamiyor zamani
hiçbir hikayede

Zafer Özcan

Elde Kalan

Hayat,
geriye dönüp baktığında
avuçlarında,
tutmaya çabalamadan
kalan tortuların ta kendisidir

Bu, insanın,
nazikçe, karnesi
kabaca, bok çukurudur

cesareti olan her insan
sıklıkla dönüp, o çukurla yüzleşebilir

Zafer Özcan

Elimde o boktan bulduğum ucuz, tükenmez idda edilen kalemlerden

elimde o boktan bulduğum ucuz, tükenmez idda edilen kalemlerden
belli mi olur, her an bir şiir yazabilirim
ihtimal hayatımın en iyi şiirlerinden biri olur
kareleri küçük kendi daha küçük defterimin üzerinde çektiğim eziyete değer
diyelim ki değmedi
eh işte gülüp geçilecek bir anı, fena mı yani

tabi müsveddeyi yıtmaya yeltenmezsem

Zafer Özcan

Evlilik

Kimi zaman ruhsal bir boşalmadır
oduna çevirir insanı, sonrası bu işte
öyle de olmak durumunda, yadsımıyorum
kütük gibi kalıba sokmalıdır ki seni
içine sığmalı- dışına katiyen taşmamalısın

odunsuluğun teferruatlarına gelince:
tikintiyle baktığın üzerindeki yosunlar
dışarıyla yegane bağın,
derin nefes alışlarındır

umut etmeyi öğrenirsin
çokça yaptığın şeydir bu

politik bir anlaşmaya dönüşür birden her şey
umduğunu bulamadığın an

yetinmeyi öğrenir
öğrendikçe daha beter odunlaşırsın

etçili otçula dönüştürür
dişlerinle değil
gaganla yaşamaya başlar
didiklemekte ustalaşırsın

daha da odunsu olan
tüm bunların farkında olman
buna rağmen gaganı bilemendir

bu yüzden evlilik ayrıca ömür boyu acıya mahkum etmektir kendini
insanın insana müebbetidir

Zafer Özcan

Ey hakikat sehrinin dostu

bu kent bize göre değil
pas tutmuş tüm ilişkiler

rtelim zerimizi
bize bulaşmasın

Zafer zcan

Fasulyeden Hikâyeler Biriktiriyorum

Fasulyeden hikâyeler biriktiriyorum
şarap misali zamanın koridorlarında yıllandıkça güzelleşip;
güzelleştikçe paylaşılamayan hikâyeler....

hikâyeler biriktiriyorum bir vurguna yem etmek için
su yüzüne çıkmayı beceremediğimde harcamak için

Zafer Özcan

Frekanslarını yitirmiş iki farklı dalgaydık

frekanslarını yitirmiş iki farklı dalgaydık
giriştiğimizde birbirimize

Zafer Özcan

Geçmiş temize çekilmez...

(hangi geçmiş temize çekilebilir)

Ak düsmüs saçlarima
temize çekmeye gecmisimi

aklar bu aklar
seni benden nasıl aklar

Zafer Özcan

Git burdan

bir vakit sen benle oldun
o vakitlere dalgınım
o vakitler kadar dargın

o vakitlerden artta kalan
derin nefes alışlar
katı itidal
kırılmış muhasara

acıyı soluğumla bastırıyorum
bir vakit sen benle
idin

tüm gemiler yelkenlerini indirdi
soluğumun dinmesini bekliyor
beklemek
o günlerden beri ölüme eşdeğer

Beklemek
geminin karaya oturması
sensizliğin yasında

Zafer Özcan

Göçük

göçük altında en büyük sıkıntı
nefes darlığı mıdır... değil
karanlık mıdır... hiç değil
göçük altında
elimi ısıtan yoktur
insan bu hissi ararmış meğer

ölüm: tek korku
gerisi onun balmumu maskeleri
düşükleri yerde iz dahi arama!

göçük altında
kasvet ve hüznün
kadim bir süsüdür hafızanın
hep payımıza düşenler mi vardır
göçük altında da
arafi öğrenebilmek
arada kalmaya boyun bükebilmek
sor ona:eyy yıkıntı
'her daim yaşadığımız bir göçük vardır
her daim atlatamayacağımız mutlak bir göçük değil mi '
öyleyse, el çizgilerim gözyaşlarımla okunuyor
kendi şifrem
kendi göçüğümde çözülüyor

Zafer Özcan

Gökkubbe

Ey gökkubbe
sana söylenecek söz mü var
sayfaların tükenmemiş olacak ki hala
çizip duruyorsun tarihin yalınlığı bir bir

Zafer Özcan

Gunduz tanrisina kurban edecek daha baska neyim var

isteyerek
tum eziyetleri
kendime seciyorum

gündüz tanrisina kurban edecek daha baska neyim var

Zafer Özcan

Hadi beni O bitimsiz yere uçur 2

Bu gece ay doğmasın
yürekler kadar kulakları sağır eden karanlığa gömülmek istiyorum
gece beni içine alsın

yıldızlar
nedendir
huzun akıtiyorsunuz icime

bu gece ay günesi de kandirsin

(masal diyarından fırlamış ey güzel peri
hadi beni o bitimsiz yere uçur
sırrına bir ortak)

Zafer Özcan

Hadi beni o bitimsiz yere uçur 1

ruhum
sen kanayan bir yara
aksinde geğmisi seyre dalarim

ben ki
defterimi henüz tutmayı öğrenebildim

neyse ki acı paylaşılamaz
payımıza düşen
kasvetli, yoğun, kesif tadı çekiyorum hüznle ciğerlerime

Zafer Özcan

hangi deryada boğulmak istersin...GÖNÜL...

Zaman!
tüm kinini boşaltma üstüme
henüz direnebilecek güçte değilim

Zafer Özcan

Hatırlamıyorum

hangi alacalıktay kaybettim seni
hatırlayamıyorum
yalnızca bu mu
neydi beynimi allak bullak eden
ya da kim
bu da yok defterimde
silinmiş hepsi
geceyarısı yolculuğunda
daldığım hafif sanrıda
adi yok bu sanrının
her tahmini boslayan

sendin diye tahmin ediyorum

Zafer Özcan

Hayat

kıyısı var ise hayatın
çekilip oturmak istiyorum

Zafer Özcan

Hayat ile Zaman'ın diyalogu

Hayat der ki:
- akıp giden sen,
sen değl misin

Zaman ekler:
- nedir söyle
bırakmak istediğin iz bende

hayat ile zamanın diyalogu
daha başka nedir bundan

Zafer Özcan

Hayat Kâbustur

Bir masanın eksik sandalyesi olmak misâl:
tutunamaması mıdır insanın hayat denilen kâbusuna?

tuhaf:
hayatıma tekabül eden bilinemiyenler toplamı

tuhaf bir kâbus gördüm:
zamansız bir masanın, mekansız bir sandalyesi idim

(Hayat çoğularımızın olduğu gibi, benim için de bir kâbus olmuştur. Kendimi eksik hissettiğim bir tür macerada bulmuşumdur. Oldukça tuhaf bir macera. Diyelim ki başarılı olmak 'kaderimi inkâr'. Öylesine tuhaf bir macera yani. Maceramsı aykırı-kâbus.)

Bir gün bir kâbustan fırladım
sarıl bana deyip sustum.
Hayat! Yine mi eksiltmeye başladın.

Zafer Özcan

Hayat Oyunu

Her anlatılan hikayenin
doğru olması gerekmez
Hatta hikayedeki anların gerçekliğinden bile şüphe edilebilir
Mühim olan
Yaşanmış anlar değildir çünkü
Öyle zamanlardır ki onlar
Konusu hikayelerin
Tek başına vazgeçilmez kılar bir ömrü

Kalpde belli belirsiz bir kıpırtı, ürpertir tüm bedeni

O vakitlerden birinde
Bir dolunay gördüm gecede
Gizlenerek utangaç bir şekilde bulutların ardına
Göz kırıyordu bana

İşte o vakte denk gelen gecelerden birinde,
Arkamda bırakıp güneşi
Yükseldiğimde göge,
çıkıştım yolculuğa
Rivayet edilen büyük patlamanın olduğu ana
Geride bırakıp adına hayat denilen oyunu

Ey insanoğlunun müsvedde parçası deyip kendime
Başlamıştım karalamaya tüm yaşanmışlıkları
sürrealist ressam edasıyla
sıfırlıyordum paletimdeki tüm renkleri

Başlamak için bazen,
yıkmak gerekiyor
Acımadan

Sıfır anındasın,
sıkıysa anlamlandır
istersen yeni bir ad takarak hayata
sıfırdan renklendir

biliyorsun kalbindeki tüm acıları
biliyorsun içine işleyen tüm renkleri
biliyorsun sönen tüm ateşlerdeki parıltıları
biliyorsun nerde tökezlediğini tüm evrenin

karanlık sıfırdasın
ilk kıvılcımındasın ebediyetin
tut ellerinden kendinin
tüketmeden ruhunu
bir kez de sen fısılda insan denilen mahluka gizemini boşluğun

üfle bütün tanıklıklarını
üfle ki bayram etsin
üfle ki hırçınlığı dinsin yüreğinin
üfle ki bayramı olsun tüm evrene içiinde biriktirdiğin tüm gözyaşları

işte o vakittesin
düşmek üzeresin toprağa
ezberinde tuttuğun tüm güzel kelimeri ek toprağına zemherinin
en beyaz sesinle

ek ki sonlansın tüm pişmanlıkların
üşüsün tüm kötülükleri yüreğinin

Zafer Özcan

Hayat oyunu diyorlar

birbirini takip eden nice serüven
hangisidir benim kapıldığım
hayat oyunu diyorlar
inanmakta güçlük çekiyorum

Zafer Özcan

Her üzüntü geçicidir

her üzüntü geçicidir
unutmak
insanoglunun hastaligi
bilmem hangi tarihten beri sürüp giden

yasadigimiz dünya denilen bu yer
bir masal diyari
yasanilan her gün
her gece biçimlenen bir dü?

her insan yanilmak ister

Zafer Özcan

Hicbir yagmaci haksiz degildir

hicbir kadin sahte degildir
hicbir hayat kokusmus

egilinebilir tereddüt etmeden
enkazın dibine atlayan bir ruhun onunde ancak..

hicbir yagmaci haksiz degildir
eksik söylenmiştir rivayet yalnızca

yalan değildir
hicbir deprem
hicbir çokuntu
ve hiçbir soylence

hayatta aykiri tek hiçbir
zaman olurdu simyaci
atlanmasaydı tarihin satırları

Zafer Özcan

Hiçbir Ayrılık Haberli Değildir

hiçbir ayrılık haberli değildir

Zafer Özcan

Hüzün Dokumak

Yaşlandıkça hüzün dokuyorum içime
bazen eski bir yazı
bezen de bir harfin eskiden yazış biçimi eziliyor kırkitimin altında

hangi desendir bu seçtiğim
mutluluk değil kattığı bana

Zafer Özcan

Hüzün rehberi

Araf:
hüzün rehberi
asagiya
daha asagiya
kendini birakabilmenin siniri

degil misin zamanin cehennem dostu

Zafer Özcan

İnsan kendi bakışlarını tanıyamaz

İnsan kendi bakışlarını tanıyamaz
tanıyabilseydi
hiçbir vakit inmezdi
cinnetin doruklarından

Zafer Özcan

İstersen sapmayalım birbirimize

insan niye varlığını çoğaltmak ister? ...
ayrı yollarda ilerliyoruz
sapmayalım birbirimize
ben ki en azı hedefledim
ne ki varlık
ne ki ses
ne ki kalabalık
mesele kabullenebilmekte hiçliği
ve üstüne yürümede yaşam denilen kahpeliğin

**İSTERSEN
HIÇ SAPMAYALIM BİRBİRİMİZE**

Zafer Özcan

Kabızlık

İmge kabızlığında yazılmıştır

Zafer Özcan

Kan

kana susamış insanlar...
ve tuzlanmış kadavralar...
adını yazdığım kadın iç çamaşırları
kana susmuş bacaklar
realitem
imajinerliğimin göbek taşı
koş bana
koş bana
ki susamış kan çanakları

Zafer Özcan

Kapan

kapan...
adıdır içine atıldığım hayatın
şimdi ortanda bulabildiğim
yalnızca acı ve hüzün...
ahh! iki yaşında olsam
yoğrulmasam senle

kapan...
veyahut sen anne! ! !
ansızın
üstüme kapan
kurduğum tüm düşlerde savruldu
ahh! iki yaşında olsam
yoğrulsam yine senle
yoğrulsam hayat kokan parmaklarında

kapan...
çığ gibi üstüme kapan anne
izi sürülmüş tüm yollar
yarım kalmış bir duanın mırıltısı
dayandım yine kapına
ah iki yaşında olsam diye! ! !

Zafer Özcan

Karalama

Duvarda bir karalamayım.
Kurumasını beklerken mürekkebinin
göz kırpıyorum karşıdaki ekip otosuna
hayran olmamak elde mi yanar döner ışıklara

Zafer Özcan

Kardan Adam

bir kalenin bekçileri olmak yalnızlığımıza inat-tı
gene de
masumca yazılan bir kocakarı büyüünden üç vakit ötede
kendini parçalayan küçük tavşanımız hep yanımızda oldu
hiç kandırmadı bizi
hiç aldatmaca piyeslerinde yer almadı

bizse hiç susmadık
hep konuştuk
ölüme inat ölüme inat
karanlığa
geceye
yıldızlara inat
güneşe hasret

bizse hiç susmadık
hep konuştuk
bir kerecik de
çocukluğumuzda yaptığımız kardan adamların burnuna değil de
yüreğine saplayamak için kızıl havucumuzu

Zafer Özcan

Kayıp

Ah!
diyorum bazen,
neyi iskaladın

Lafa gelince
Pişmanlıklarınla paralanırsın
Es geçtiğin ne varsa hayatta
Rakı masasına meze edip
Çetrefilli yollarında hayatın
Ézildikçe ezilirsin
Tam da bu anda
İnceldiği yerden kopmuştur ip
Ne yapsan nafiye, giden dönmez

Zafer Özcan

Kin

Geçmiş dile gelse
cümleler isyan bayragini ceker...

bir ruh
bir bedende
ne haddede zıdlaşabilirse
öyle kinim sana ey bolunmuslerin temsilcisi....
gomuldugum paradoksun icinde dolanip duruyorum araf keskinliginde
korkum: başka bir yere defnedilmek

Zafer Özcan

Koca Bir Yalan

Koca bir yalansın sen:Güzel olan şeyleri içine alıp yutan: Adına hayat denilen.

Ta diplerinde dolanıyorum
bulabildiğim ilk anlama tutunabilmek için.
Çaresizlikten ziyade kötü bir rutin bu

Çünkü

Koca bir yalansın sen ve ben Sana tutulmuş bir günlük güneşle arana girmiş ay misali.
Koca bir yalansın sen ve ben beter bir alışkanlık: kalemimi sağa sola oynattığın

Zafer Özcan

Maden

Her vuruluşunda kazma
muntazam hüznler süzölüyor damarlarımdan
ha patladı ha patlayacak
alev alan sabrım

her patladığında bir maden
ortaya dökülür iki yüzlü vicdan

Zafer Özcan

Masaldir bu anlatılanlar

hangi insan oglu yüregini bir kusun kanadına takip
varlığının izini surebilmistir

masaldir bu anlatılanlar kanmayin

Zafer Özcan

Nasıl

Nasıl olsa da atlatsam bu gece
bizim karyı

sevişeceğim
gizliden gizliye kendimle

bilmem ki
yardım elini uzatan da yok
nasıl atlatsam? ? ?

Zafer Özcan

Nasıl bakmışım öyle hayata

kör değilim ki zaten
neden 'daha mı iyi görüyorum ne! ' diye sorayım
evet, nasıl bakmışım ki hayata öyle
bir nefes alımı dahi yol alamamışım. bu doğru
ve üstelik YETMEZMİŞ GİBİ ONU DA
yamultşum taa ki başa dönene dek
kabul: hayatın spiralidir üstümdeki kara büyü

kör değilim kör olmasına da
yine de hep 'Gözlerim! ! ! ..' derim
derim ki:
nasıl bakmışım öyle hayata
derinden, mağrur, hüzünlü,
e biraz içine kapanık, çokça avutan, şaşkın...
nasıl
ama
nasıl bakmışım ki
sıfır + sıfır
elde var sıfır = boşluk

gel de düşme içine

Zafer Özcan

Ne mi Yapıyoruz

Biz mi?
Ne mi yapıyoruz?
Ee, Tartışıyoruz...
Oblomovun kazandığı ikramiyeyi
(Sayısal Loto)
almak-almamak ikilemini:
Hiç de hoşgelmedin 2008...

Zafer Özcan

Nükleer Santral

yaşasın mavi
ve yeşilin diğer adı:
Nükleer Santral
enerji kaynağımız
hayatımız
gülistanımız

yaşasın mavi
ve yeşilin diğer adı:
neydi?

Zafer Özcan

Olsun

sayamıyorum
kaç on yıl oldu
cesaret edemiyeli bir merhabaya

olsun olsun
daha da ne olsun
yeter ki o olsun
muhabbetin kökü havadan sudan olsun
ömrümün geri kalanı yaşanmamış olsun

Zafer Özcan

Ölü Seviciler

Tahkimatla geçen ömrüm,
daha ne kadar tevazu göstereceksin

başladı müstehzi bir dans
acının aryası eşliğinde
sağaltmak için çöken gençliğimi

sıkışan metan gazının ortasında bir nefes arıyorum
az sonra peşime takılacak ölü seviciler eşliğinde

Zafer Özcan

Ölüm

Zamanlaması kötü teklifler yapıyorum kendime
Usturuplu kelimeler seçip içiriyorum ruhuma
Beynim, diyorum, hiç mi dank etmiyor ayrılık zamanı
Korkunun, diyor, ne faydası var ecele
Oysa bilmediği: çok faydası var hayata
yaşayacağımız her ana

Hafif bir tebessümle ışıldıyor gözlerim
kavruluyor artık zaman
bir film karesi gibi gözlerimin önünde
biliyorum uçsuz evrene yol alıyor artık verdiğim her nefes

Zafer Özcan

Özlem

en büyük acılardan biri
kapatmasıdır insanın kendisini hayata

yavaş yavaş yanarsın

geçmişin ateşinde

Zafer Özcan

Özlemek

Sen misin içimdeki en büyük sıkıntı:
derin derin
nefes al...nefes ver
gözlerini açma sakın
nefes al...nefes ver:
tavşanlar geçiyor karanlığımın ortasından
kendi masallarını arayan

derin derin
nefes al...nefes ver
içime taa içime
orta yerinden işleyen
kâbus kavram:
uzaklık
usanmadan
nefes al...nefes ver...
bilmem
neyi anlatır
aranacak bir masalımın dahi olmaması
nefes al...nefes ver...
bir tavşandı
geçti çokook uzaklardan
şimdi oturup aglasam...

Zafer Özcan

Pelerin

Kavramları sorgulayarak,
zihin sağlığımızı korumak zorunda olduğumuz bir çağın çocukları olarak ne yapmalıysak
onu yapıyorduk:
Hayali bir pelerin ile
dönüyorum etrafında yer kürenin,

ektike içime her nefesi
kafası en hoş insan oluyorum evrenin...

Güzel insan, diyerek, sesleniyorum yüreğime,
Hayatın yorgunluğunu üzerimizden atmanın
en kestirme
en şahane iksiri,
sessizce durup dönüşüne tanıklık etmektir dünyanın
Güzel insan
sessizlik ki en damıtılmış halidir dünya serüvenimizin

Zafer Özcan

Rüya

ben rüya görmesini bilmem
(Aşkımın rüya olmasından korktuğum için yazdım. Yazdığımın aşk olmadığını, aşka
sesleniş olduğunuz bilerek yazdım.)

hakikati söylüyorum
hicbir vakit sonsuz hulyalara dalmadım herhangi bir yesillikte

rüya görmesini bilmem
yalnızlığım
ilkbahari ömrümün

yalnızlığım
adına
aşk
denilen

Zafer Özcan

Sana Aşık Olduğum Sır

sana
aşık olduğum
sır

idi

zaman
bu sırrı
ifşa ettiğinde
kiyamet miydi kopan:
kendimi
cennetin kollarında
buldum

Zafer Özcan

Sbah Olmasın

sabah olamadı değil mi?
sabah oldu mu anne baba evden ayrılıyor
üzülüyorum

güneş hiç batmasın

Zafer Özcan

Ses'teki Ayrıntı

Sonu olmayan bir çukur: yalnızlık
sonu olmayan bir çukur: tek basinalık: Hoşgeldim

aksami zor ediyorum, inan,
sesini duymasam
varamam ertesine
biliyorum ki
sesin yeter bana
sonu olmayan her çukurda

Zafer Özcan

Söz

Söz, senin doğanda
beni bozan şey nedir ki
her karşılaşmamız
bir tedirginlikle son buluyor

' insanlık beni henüz tanıyamadı '

Zafer Özcan

Sus ey İstanbul

Sus...
Aralık, Ocak, Şubat, Mart
böyle geçti: sus-la
dört ayrı ay
iki farklı mevsim
katlanılmış bir susla silindi ömrümden

şimdi baharın ilk çarşısında ben
pusu kurmuş istanbulla baş-başayım
tutulan güneş kendi depremini çoktan yarattı:
bir ömür daha nice çökebilir

Zafer Özcan

Şarap

Ve lakin

umut

hep

ekmeğimize bizim

Buldukça

şarabımıza meze ettiğimiz...

Zafer Özcan

Şiir

Şiir, reinkarnasyonudur şairin
yeniden doğuşu
bi vakit
kendini tekrar edişi
bi vakit
her şeyi kenara itip baştan yaratışıdır dünyayı
o, hep varolan ateşidir
bu yüzden düştüğü yeri yakar en çok: yüreğini
diğerlerinin duyumsadığı olsa olsa ortak olma çabasıdır,
her daim başarısızlığa evrilen

Zafer Özcan

Tanri

ve
en az sinirsizligiyla insan
tanriyi yaratti

bundandır
kara
kapli
sarmasik misali
zulmün seyri

ki bundan pervasizligi

Zafer Özcan

Tavaf

Yanlışla doğruyu ayırma takatini çoktan yitiren bu yürek
Yine, tavaf ediyor senin estirdiğin yele
Yine, tavaf ediyor senin dşrdğn kokuya

İnsan, işte böyledir
bulduğuna değil aradığına secde eder
Bazense yitirmek bulduğunu yeniden ve yeniden yeniler ruhunu

İnsan, işte böyledir
Amin demek istiyor olmayacak duaya

Zafer zcan

Toz Bulutu

Bir toz bulutu olup örttüm seni
Bir unutmak değil ki bu
korumaktır
sahip olduğun en büyük değeri
zamana inat
ve
aynı zamanda
büyük meydan okuyuşudur tarihin

nasıl olur da
bir insan
ruhundaki acılara katlanarak
kendi elleri ile
karanlığa iter
en sevdiğini

işte ben
kırpmadan gözümü
bıraktım arkamda seni
ulaşsın diye varlığın
sonraki yüz yıllara

Zafer Özcan

Umut

göğü koklayıp
doğanın baharı misali umudun rüzgarı olmak

yıldız tozları serpiyorum kör karanlığa
tükenmiş heyecanlar diyarına

yıldız tozlarıyla fısıldıyorum
her şey güzel olacak
her şey güzel olacak

Zafer Özcan

Yalanmış tekerrür ettiği tarihin

Nereye kadar ve ne kadardir
tokezledigim duraklardayim
yön kavramim, nicedir kayip
tüm meâller kendini yineliyor tahrip edilmiş bir dongude

öylesine bir ara bölge burası: HOŞGELDİM

sıra dışı ve sınır dışıyım

yalanmis tekkerrür ettiği tarihin
tekerrür eden ben-misim

Dayanamıyorum
(dayana) bilseydim eğer
nereye kadar
ve ne kadar

Zafer Özcan

Yalnýř Çađ'a ayak basıyorsun

büyünün
ve ihanetin
tüm güzelliklere eş sayıldığı
geçmiş dönem uygarlıklarından
seslensem diyoruım kendime:
-'yalnýř çađa ayak basıyorsun...
Dön geri'

Zafer Özcan

Yalnizlik

yalnizlik:
insanın insani ozgurce yiyip bitirebildigi yegâne an
hiçkimsenin suçlanamiyacagi

yalnizlik:
varolustan bu yana hakimiyet altına alınamayan

yalnizlik :
sen degilmisin yaratan ömür fırtınalarını

Zafer Özcan

Yanarım

Ne kelime ki yanmak
tutuşup kül oldum

imtina ettiği çukura saplanırmış ömür en çok
hırpalanırsa içindeki aşk

kaybettim adı güzel olan her Şeyi
sönmesin diye tutkum
kle razı geldim

savrulmak değil ki ardın sıra
savrulmak bile ki kokuna

Zafer zcan

Yetişmek Ardı Sıra Bir Őeylere

yetişmek ardı sıra bir Őeylere
hüzün dokudu içime

hayat gülme hep n'olur
beni sana bırakan
ilk yolculuğumdan beri
alışkın değilim
hiçbir vakit geçmişime

Zafer Özcan

Yıldız Tozu

Her insan
bir yıldız tozudur
milyarlarca yıl öncesinden

Sorsan
kim hatırlıyordur
Bir zamanlar
karanlığı aydınlattığımızı

Zafer Özcan

Yılmak

Yılmak, hakaretidir insan beyninin ruhuna

Lügattan söküp attığımız bir kelimedir

Ki kalbi insanoğlunun

En derininden tutuşturabilir, tüm soğukluklarını Evren'in

Ben de yanmasam

Sen de yanmasan

O da yanmasa

Nasıl tutuşturabiliriz ilk kıvılcımı?

Zafer Özcan

Yine Yeniden Hayata Dair

Umut
insanoğlunun
en büyük icadıdır
içine doğduğumuz bu yalan dünyada

onsuz geçirilen her an
kendine yabancılaşmasıdır
ve
kolay yem olmasıdır
acımasız hemcinslerine..

Zafer Özcan

YudumlaMA

karşılıklı oturup
aksayan ayağına kızmadan masanın
yaş geçtikçe ağırlaşan küfürlerle
hayatın eski tadını yudumluyoruz
cebimizdeki parayla son derece orantılı

yalnızca dişimizin değil
hayatımızın kökünden sallandığı bu gıcırdayan masanın üstünde
kime geçirsek azdır kabaran göğsümüzle

çocukça bir oyun bizimkisi
düşürüp kafayı vurduğumuzda masaya
kesilecek gıcirtısı
yıkılacak yedi kule

topallayan yalnızca ve yalnızca anılarımız olacak

Zafer Özcan

Zaman

sensiz de olmuyor ki
durmaksızın ayartıyor
baştan çıkarıyorsun
ne bu fitne allah aşkına
yoksa bir felaketin ulağı mısın
sesin öyle davetkâr
öyle aziz...

ben ki sararıp solmuş
ben ki üzüntü veren
meçhule medetim
mecalsizim
böyleyken böyle diyenlerdenim
biraz saptırılmış
biraz sapkınım
hafif sarhoşluğum var
ekseri sarfiyatım nefesdir
bu dahi kimi vakitler sorgu sualime tabidir
demkeşim
her daim demlenirim
dolayısı ile demodeyim
demokrasiden anlamam
lâkin tanışlar demokrat olduğumu idda eder
ne ki iddalar denetimsiz
ne ki iddalar densiz
bana kalsın deyip bendeniz biraz da sessiz
sabıkam yoktur
sabrımsa çok
Eyyup bilse sararıp solacak cinsten demem o ki
saçmalamakta üstüme yoktur
orta halli sağırım
sağlamcı gibi gözükür
sallantıda yaşarım
ne de olsa eski hamakçılardanım
öyle rivatet eder ki nenem
susmak için emzik alanlardan değil
kül yutanlardanmışım
o vakit anlaşılır neden şimdi hiç yutmadığım
ve arada bir yutkunmakta zorlandığım
hazımsızlık derdim yoktur
midem iyi çalışır
bağırsaklarıma pek iş düşmez
amma ve lâkin dişlerimden biraz şikayetçiyim
onlar da benim gibi sallantıda yaşamayı severler
beynimle bir sorunum yok
allaha şükür yeteri kadar oksijen gidiyor
yine de bazı bazı ciğerlerim oksijen kıtlığını
sebeup yapıp ikilik çıkartır
o vakitlerdir ki benim cinnet geçirdiğim anlar
pek de lâfını etmeye gelmez
nitekim hiç değemez

işte ben böylece bu kadarım
daha ötesine ne hacet
sıkıntıya gelemem

madem seninle başladık
seninle bitirelim

Zafer Özcan

Zaman kapanı

meydan okumak zamanin kendisine mümkün müdür

'sen ki zamandan bahsedersin eyyy yolcu, de bana meydan okumak ne diye'

Zafer Özcan